

Вчера Лола видяла баща си и сестра си. Спрели я на площад "Република".

- Как си? – попитал я баща ѝ.

- Добре...

- Би трябвало да се обличаш по-топло!

Сестра ѝ мълчала и с усмивка гледала обувките ѝ с изкривени токчета. Известно време стоели така и мълчали, а тогава баща ѝ погледнал часовника си и ѝ казал да се отбие някой път.

- Ще се отбия... – казала тя.

- Да знаеш – казал баща ѝ, – майка ти постоянно плаче!

- За какво?

- Ще разбереш, когато имаш и ти дъщеря!

- Та тя чака дете! Не виждаш ли? – казала сестра ѝ. Бащата погледнал корема на Лола и пребледнял.

- Трябва ли ти нещо? – попитал я той.

- Не...

След, това те си тръгнали през площада. "Беше ми жал за него – каза Лола, – докато го гледах как се отдалечава. Сестра ми го държеше подръка". После внезапно млъкна. След известно време Лола каза:

- Не им стига, че страдаме: сега искат и да се чувствам виновна! Е, това няма да го бъде!

Мисля, че Лолиният баща този ден най-сетне разбра, че тя ще предпочете по-скоро да умре, отколкото да се върне. Да, преди да се разделят, баща ѝ казал:

- Стаята ти още те чака...

Вечеряхме рибна консерва. Лола плака насън.